

Politiszkos ziniios.

Karė Maskolijos su Japonija.

Ant karės lauko Mandžurijoje pėreitę sanvaitė visi tikėjo, kad japoniečiai su visomis savo pajiegoms žengs prysakin: todėl laukė vėl didelių mūšių. Nors maskoliai traukėsi prieš pradėjusius žengti prysakin japoniečius, vienog, žengimas pasiliovė. Peterburge mēnā, kad japoniškas vadovas visai nemislijo įsipainioti jau dabar į didelių mūšių, stumė jį į prysakin ir į maskolių šonus dalį savo karėvių vien ant persitikrinimo, kaip sustatyta maskoliška armija, kokiase vietose ir po kiek yra jos karėvių. Tokius, vienog, tirinėjimus prysakė požiojų vadovai paprastai daro prieš didelius mūšius, kitaip tas yra nereikalingu, kadangi paskui priešas gali paskirstymą pajiegų perkeisti. Ar šiaip, ar teip todėl, visgi aplinkiuose Kirino reikia vėl laukti didelių mūšių ir tai nežalio.

Turėdamas dar nesuorganizuotą atsakančią armiją maskoliškas vadovas, jėnrolas Linevič, nežengs prysakin: ta, be abejonės, kaip visur iki šiol, padarys japoniečių vadovas Oyama. Mēnā teipgi, kad jo pajiegos jau atsakančiai žengimui prysakin prirengtos, amunicijos jau privežė daugiau, negu reikia naujam dideliām mūšiu.

Maskoliai mēnā, jog žengimā japoniečių prysakin sulauko nežinia, kaip pasibaigs su nekantrybe laukiamas mūšis Togo ir Rozdestvenskio laivynių. Nėmonė tokia, vienog, neišrodo teisinga. Priesiegnai, nežinia, kaip tas mūšis gali pasibaigti, turėtų suskubinti japoniečių žengimā ant Vladivostoko ir prieš atplaukiamā Rozdestvenskio, jeigu tas, sumušęs Togo laivynę, galės čia atplaukti, pasibandyti apvaldyti kokias svarbias pozicijas, nuo kokių galėtų ir visą portą apsaugoti ir padaryti jį netinkamą Rozdestvenskio laivynėi. Atkakus Rozdestvenskiniui, jeigu pasisektų ištrukti nuo Togo, laivynės, arba jeigu pasisektų teip Togo apsilpnėti, kad jis negalėtų jau priesiegniti, apvaldyti Vladivostoką būtų kur kas sunkiau, negu dabar, kada jo dar nėra. Jeigu kę japoniečiams nežinia kaip pasibaigs mūšis laivynių galėjo sutrukdėti, tai vien apvaldyti Sachalino, kad daryti japoniečiai buvo pasirengę, ant to buvo suorganizuota kariūmėnė, bet atkakus Rozdestvenskiniui į Chinikės jūres, išsiuntimas tos kariūmėnės dalies ant Sachalino likosi sulaukytas, kadangi paėmus viršū Rozdestvenskiniui, ta kariūmėnės dalis atsirastų dideliame pavojuje.

Tuom tarpu Rozdestvensky laimingai atplaukė į Chinikės jūres, bet toliau nedrįsta plaukti, o kad ant jurių ir ilgai negali plaukinti, tai slankioja prancuziškos Kochinchinos pakrantėse, užeidamas tai į vieną, tai į kitą prancuziškos valdybos portą ir tuom lauzo Prancuzijos neutraliskumą, įtraukia ją į nesutikimus su Japonija. Teip mat maskoliai atsimoka savo šelpėjams prancuzams, be kurių pinigų karės negalėtų vesti.

Už lauzymā neutraliskumo prancuziškų portų, Japonija nevieną kartą buvo atsiliepusi su protestu ir Prancuzijos

randę; prekėjai buvo nutarę boykotuoti prancuziškus taivorus ir tokiu būdu kenkti Prancuzijos prekybai. Kochinchinos gubernatorius prašė Rozdestvenskio pasitraukti iš portų; tas žadėjo tą padaryti, bet visgi slėpėsi su daugybe laivų neutrališkosese portuose ir ant to pasirinko tokius portus, kur nėra prancuziškos kariūmėnės. Prancuzija ramino Japoniją, užtikrinėjo, pasiremdama ant Rozdestvenskio pažadėjimų, kad nėra Rozdestvenskio prancuziškosese portuose, o tas ten ramiai sėdėjo.

Kochinchinos gubernatorius pranešė į Paryžių, buk Rozdestvensky galutinau su savo laivais apleidė prancuzišką portą Kamran ir, buk, 23 d. balandžio, uostoj buvo tik vienas kreiseris, vienas torpėdų gaudytojas ir 15 transportinių laivų, bet japoniečiai ištyrė, kad maskoliškas admiralas sugrįžo į tą portą 24 d. balandžio ir išbuvo iki 26 d. balandžio. 27 d. balandžio 30 maskoliškų laivų buvo teipgi prancuziškame porte Honkohe ir čia tie laivai buvo dar 8 d. gegužio, o pagal terptautiskās tiesas negali stovėti neutrališkame porte ilgiau kaip 24 valandas. Pagal gi paskutinius telegramus, dar 12 d. gegužio porte Honkohe buvo 7 maskoliški mūšio laivai, 7 kreiseriai, 2 torpėdų gaudytojai ir 4 uždengti kreiseriai. Prancuziškame porte Saigon maskoliai parengė krautuves savo laivynėi ir šitame porte, kuriame yra ir kariūmėnė, krauja ant savo laivų reikalingus laivynėi daiktus.

Japonijos protestai nepasiliko be pasekmių: dabar prancuziškos kolonijališkos valdžios, nors per pirštus dar vis žiūri ant daugelio neatsakančių ir nedaleistų maskolių darbų, bet visgi jau pradeda kartais ir ant jų nenauodos ką nors daryti. Dabar prancuzai porte Saigon sulaukė angliskų garlaivį „Carlisle“, kadangi jį nužiūri, kad ant jo yra kariška kontrabanda, gabenama maskoliams į Vladivostoką. Tas gerai, laivynės, arba jeigu pasisektų teip Togo apsilpnėti, kad jis negalėtų jau priesiegniti, apvaldyti Vladivostoką būtų kur kas sunkiau, negu dabar, kada jo dar nėra. Jeigu kę japoniečiams nežinia kaip pasibaigs mūšis laivynių galėjo sutrukdėti, tai vien apvaldyti Sachalino, kad daryti japoniečiai buvo pasirengę, ant to buvo suorganizuota kariūmėnė, bet atkakus Rozdestvenskiniui į Chinikės jūres, išsiuntimas tos kariūmėnės dalies ant Sachalino likosi sulaukytas, kadangi paėmus viršū Rozdestvenskiniui, ta kariūmėnės dalis atsirastų dideliame pavojuje.

Tuom tarpu Rozdestvensky laimingai atplaukė į Chinikės jūres, bet toliau nedrįsta plaukti, o kad ant jurių ir ilgai negali plaukinti, tai slankioja prancuziškos Kochinchinos pakrantėse, užeidamas tai į vieną, tai į kitą prancuziškos valdybos portą ir tuom lauzo Prancuzijos neutraliskumą, įtraukia ją į nesutikimus su Japonija. Teip mat maskoliai atsimoka savo šelpėjams prancuzams, be kurių pinigų karės negalėtų vesti.

Tojė gi ketvirtoji laivynės eskadra bus kur kas silpnesnė už Rozdestvenskio laivynę, mūšio laivų joje, rodosi, visai nėra, ji susideda iš kreiserių, į kokius perkeitę pirktus vokiškus pasazerinius garlaivius nuo Bremos ir Hamburgo kompanijų. Vien tąsyk ta laivynės eskadra galėtų turėti vertę, jeigu prie jos prisidėtų Juodųjų jurių laivynė, kurioje yra keli tikrai geri mūšio laivai. Bet iš Juodųjų jurių, pagal Paryžiaus traktatą, padarytą pasibaigus garsiai sebastopolinei karėi, nė joki kariški laivai negali išplaukti, nė iš kitų jurių į jas atplaukti, per Dardanelius gali plaukti tik turkiški kariški laivai. Gal Maskolija bandys sulauzyti Paryžiaus traktatą ir siųs Juodųjų jurių savo karišką laivynę į Aziją. Bet tąsyk Japonija turės tiesią sąauki į pagelbą Anglijai, kadangi Maskolija negalėtų siųsti iš Juodųjų jurių kariškų laivų be Turkijos pritarimo, kuriai pavesta Dardanelių sąrgyba. Mat pagal padarytą Japonijos su Anglija sutarimą, Anglija privalo gelbėti Japoniją, jeigu jos priešui kas nors, ko kiti nors būdu padėtų. Bet vėl, įsikūsus į karę Anglijai, Maskolija turi tiesią sąauki į pagelbą Prancuzijai, kurios su Maskolija padaryta tokia jau sutartis, kaip Anglijos su Japonija. Taigi Juodųjų jurių laivynės siuntimas į Aziją, kur galėtų ta laivynė siektie maskoliams padėti, yra gana pavojingas: dėl jos siuntimo galėtų karės gaisras apimti visą civilizuoatą sviatę: vienos viešpatystės stotų Japonijos, kitos gi Maskolijos pusę; į karę be abejonės, būtų įtraukti ir Chinai.

Į Peterburgą atėjo žinia, buk 15 d. gegužio prasidėjo mūšis tarp Rozdestvenskio ir Togo laivynių. Londono gi laikraštis „Daily Telegraph“ pagarsino, buk vienas norvegiskās laivas ant jurių, Kochinchinos pakrantėse, 11 d. gegužio girdėjo kanuolių šūvis ir matė japonišką torpėdinį laivelį plaukiantį į tą kraštą, iš kur jo šūviai. Bet japoniečiai užtikrina, kad 12 d. gegužio bent dalis Rozdestvenskio laivynės buvo prancuziškame porte Konkohe. Taigi, jeigu norvegisko laivo jurininkai pasakoja teisybę, tai ant jurių galėjo susimūšti vien tirinėjanti jures priešų laivai. Patvirtinimo Peterburgo žinių apie susimūšimą priešų visų jurinių pajiegų teipgi iki šiol nėra.

Revolucija Maskolijoje. Kaip garsina laikraščiai, 1 dieną gegužio, pagal maskolišką kalendorių, Peterburge, Maskvoj, taigi pramoniniuose Maskolijos miestuose didesnių maistų nebuvo, nors jų laukė. Peterburge policija ir kariūmėnė buvo parengta, bet, kaip randas užtikrina, karėiviams buvo prisakyta naudotiesi iš ginklų vien tąsyk, jeigu ant jų užpuolų demonstrantai. Kadangi demonstrantai užpuolė neti nemislijo, tai ir apsiėjo bent be kraujo praliejimų.

Bet rytinėj Maskolijoje, miestuose prie upės Volgos buvo kaimiečių maistai. Ar tie maistai turi koki susirisi-mą su revoliucionieriškū judėjimu, sunku pasakyti; greičiau prie maistų kaimiečius verčia vargai ir badas tarp jų supratimas, ypač rytinėj Maskolijoje, stovi žemai,

o dirbant be supratimo, be sumanių vadovų, galime labiau revoliucijai užkenti, negu padėti. Sunku pasakyti todėl koki su revoliucionieriškū judėjimu turi susirisi-mą kaimiečių maistai rytinėj Maskolijoje. Greičiau, šiai tuos maistus, kaip sakėme, gimdo badas ir vargas, koki kėnia ypač rytinėj Maskolijoje ukininkai.

Lietuvoj, Mažrusioj ir Lenkioj ir randas, per savo agentus, stengiasi maistus pagimdyti, jais nukreipti žmonių akis nuo savo netikusių darbų. Ypač randas mėgsta siundyti krikščioniškus gyventojus ant žydų, tamsius kaimiečius ant inteligencijos. Kad tie siundymai, žydų mūšimai nėra revoliucionierių surengti, apie tai niekų protaujantis negali abejojti. Kęgi revoliucija gali laimėti, jeigu kaimiečiai krikščionys mūs žydus, jeigu naikys jų turtus! Žydai, išėmus mažo skaitliaus praturtusį, eina išvien su revoliucionieriais. Žydams teipgi rupi pagerinimas buvio, pasiluosavimas nuo prispaudimų kaip ir kitiems Maskolijos gaivalams, o žydai kur kas labiau apribuoti savo tiesose negu, pavykelan, tie, kurie juos mūša.

Nors aišku, kad siundymai ant žydų gali būti platinaimi tarp nesuprantių minių vien tarp agentų, kaip kokiuose kraštuose jie išdavė valsius. Žydų mūšimai buvo Mažrusioj, Besarabioj, Lenkioj, net Lietuvoj. Kad jie rando agentų likosi surengti, gali-ma manyti iš to, kad, antai, Lodžioje, eilėse mūšančių žydus buvo ir persirėdę kazokai, ištikimiausi caro paliepi-mų pildytojai.

Svarbiausi žydų mūšimai buvo Zitomire, Volyniaus gubernioj, taigi krašte rando baisiai prispaustų rusinų. Čia mūstynėse iš abiejų pusių apie 40 ypatų likosi užmuštų, o apie šimtas sužeistų. Mūs žydus, naikino jų kromus teipgi jau seniai iš žydų skerdynių pagarsėjusiame Kišineve; Lietuvoj gi mūs žydus ir naikino jų turtus Dusėtuose, Kauno gubernioj, taigi krašte vien lietuvių apgyventame. Prispausti lietuviai daužė teip jau pri-spaustus žydus, nedarydami tarp jų išėmimo. Tokius valsius gali išduoti tik žmonių nesupratimas.

Laikraščiai praneša, buk randas truputį paluosavo lenkų raiščius, buk jiems Lenkioj be aprubėjimo daleidō pirkinėti ženg. Bet žemę lenkai Lenkioj ir pirmą galėjo pirkti, uždrausta buvo vien bajorams pirkti ukininkų žemę, teipgi visoms luomoms žemę atimta nuo katolikiškų bažnyčių laike paskutinio lenkų pasikėlimo, teipgi žemę rando duotą maskoliškiems urėdinkams. Taigi ir tame paluosavimas nedidelis. Gal but, kad randas daleis lenkams be aprubėjimo pirkinėti žemę teipgi Lietuvoj, Baltgudijoj ir Mažrusioj. Tas būtų jau svarbesniu, kadangi čia lenkams bajorams suvisu buvo uždrausta pirkti žemę, turinti ją galėjo vien savo vaikams perduoti, uždrausta buvo pervadinėti net tolesnių kartų palaikėjams. Toki, jeigu kęgi prigulindūs palaikus galėjo apturėti žemę, turėjo ją parduoti, o parduoti galėjo vien maskoliams.

Isz Lietuvos.

Is Vilniaus.

Ant prisakymo Vilniaus katalikiško vyskupo, barono Roopo, katalikiškose bažnyčiose renka aukas ant suėlimo neturintų darbo darbininkų šeimynų. Nežinia tik, kam kunigai priduođa bažnyčiose surinktus aukas ir kas dalina pašelpą.

Vilniuje, pašaukti į tarnystą kariškos laivynės jurininkai, iš-viso 200 vyrų, važiuodami į Liepoją ant laivų, pakėlė maistus pašilinksinimo namuose, kadangi mat girtų jurininkų nenorėjo įsileisti. Trijuose namuose jurininkai išlauzė duris, įsiveržė į vidų, sudaužė fortepionas, stalus, kedes, sudaužė veidrodžius, stiklus, suplėšė paduskas mergų lovose. Atėjus policijai, jurininkai be pasipriešinimo davėsi išvesti. Blėdį jų padarytą namų savininkais apėkaito ant 1500 rubl.

Vilniaus Lietuviškoj Savi-tarpinės Pašelpos Drėstė rengia lietuvišką teatrališką perstatymą ant savo naudos; kėnia atlioti Guėuėio dramą: „Zalcij Karalienė“.

Vilniuje pasibaigė garsiova Malecko, Daukos ir Gulbino, apėkštų už užmušimą turtingo dvarponio Tomauško. Sudas Malekį ir Dauką rado kaltais ir nusprendė ant atėmimo visų tiesų ir Malekį išsiųsti ant 10 metų. Dauką ant 8 prie-sunkių darbų, arba į teip vadinamą katėgą, Siberijoj.

25 d. balandžio į Vilniaus dalį viešpatystės banko atėjo jaunas vyriškis ir padavė čekį ant 5500 rubl. ir Levino banko knygutę. Ant čekio jam viešpatystės bankas išmokėjo 5500 rubl. Jam su pinigais prasišalinus, pasirodė, kad čekis yra netikras, o Levino banko knygutė buvo pavogta.

Is Landvaravo, Vilniaus gub.

Aplinkinių katalikai vėl atsikaukė į dvasiskās ir svietiskās valdžias su reikalavimu, kad Landvarave būtų pastatyta katalikiška bažnyčia ir parengta parapija ir kad būtų užlaikomas pastovus kunigas, kadangi mat arti nėra katalikiškos bažnyčios, o katalikų čia daug. Jau čianykščiai katalikai po kelis kartus kreipėsi į valdžias su panašiu reikalavimu, bet valdžios reikalavimą vis atmetė.

Is Dinaburgo, Vitebsko g.

19 d. balandžio, į gyvenimā žydo Levsteino du vyriškiai pabarskino į duris naktį ir pasisakė, kad yra iš policijos atsiųsti padaryti kratą. Kadangi čia paprastai naktims raudonsulbiai daro kratas, tai žydas atidarė duris. Išiveržė niekšai, tuojaus pradėjo šaudyti: Levsteiną mirtinai pašovė į pilvą; pašovė teipgi jo pačią ir gimaini. Čia yra apie 20000 karėvių, bet valdžios juos laiko ant šaudymo į pulkus beginklų žmonių, bet ne ant gynyimo gyvasties ukės nuo niekšų užpolimo.

Užmušti ir pašauti lietuviai.

Mandžurioj, kaip garsina maskoliškas štabas, likosi užmušti ir pašauti paprasti karėviai iš Kauno gubernijos; užmušti: Vincas Matuzas iš kaimo Betogalos, Vilkmergės, Bronislovas Jaromavičius iš Panevėžio pav.; Ado-

mas Kablys iš kaimo Popių, Šiaulių pav., Povilas Baltrūnas iš Kovarsko valsė., Vilkmergės pav. Pašauti: Mikolas Biznis iš kaimo Dargonių, Zarasų pav., Simanas Pušna iš kaimo Mokalkunos, Kauno pav., Vincas Valevičia iš kaimo Papušynė, Raseinių pav., Juozas Elijošius iš kaimo Sutulių, Raseinių pav.; Juozas Snitevskis iš kaimo Patutnos, Zarasų pav.; Juozas Zagrakulis iš kaimo Medinų, Panevėžio pav..

Is Baltstogės, Gardino gb.

Baltstogės miesto rodininkai padavė angėstėnėms valdžioms skundą, nurodydami baurius pasielgimus stovinčių miestiečių kėkė. Jie užpuola ant žmonių be jokios priežasties, mūša ir plėšia gyventojų savatį. Kazokai ant gatvės sumušė 70 metų žydėlį ir tai teip, kad reikėjo gabenti į ligonbutį; teip jau baisiai sumušė seną žydą. Pulkas žydų buvo sinogogoj ir ramiai sau meldėsi; bet į sinagogą įsiveržė pulkas kazokų ir pradėjo berimeldžiančius kapoti ir daug jų pavojingai sužeidė. Na, o mes dar vis Maskoliją laikome už civilizuoatą kraštą. Tuom tarpu jos civilizuoatą laikyti negalima, tvarkos ir teisybės joje nėra ir, turbūt, nebus, kol netikisio caro rankose bus neaprubėziuota valdžia.

Is Ylakiu, Telšių pav.

Balandžio 6 (19) d. įlakai valstiečiai išsiuntė prašymą ministerių komiteto pirmininkui P. Witte.

Turinys prašymo toks: pradedant nuo general-gubernatoriaus Muravjevo, liuosybė mums atėmus, liko mums tik viena tiesa: rausti žemę. Žmonės, neturėdami ant vietos uždarbių, plusta į užsienius, o labiausia į Ameriką, ir ten svetimo krašto naudai palieka visas savo pajiegas.

Tokio vargingo padėjimo prašalinimui, štai ko valstiečiai reikalauja:

1) Prašalinti visus slėgiančius katalikų tikėjimą įstatymus ir paliepiamus ir duoti pilną tikėjimo liuosybę. Nedaryti jokios kliuties ypatoms pereinančioms iš vieno krikščioniško tikėjimo į kitą, neišskiriant ir stačiatikių tikėjimo. Duoti liuosybę vaikų augimui tokiuose moterystės ryšiuose, kuomet tėvas ar motina išpažįta stačiatikių tikėjimą.

2) Į vietą dabartinių pradinųjų mokyklų rusiškų duoti grynai lietuviškas, kuriose gytas mokslas lietuviška kalba būtų išguldomas, o rusų kalbos tiktai teip mokintųsi. Leisti mokytojus rinkti patiems valstiečiams. Gimnazijose ir kitose mūs krašto vidutinėse mokyklose mokinti lietuvišką kalbą.

3) Ukio pagerinimui panaikinti įstatymus, užginčius valstiečiams parduoti žemę ant visados. Nežiūrint į tautą ir tikėjimą, leisti visiems valstiečiams naudotiesi valstybės banku.

4) Leisti į angėstėniasias, kaip piliečių, teip ir karės mokyklas mūs jaunomėms. Duoti mums tiesas, neišskiriant nė vieno valstybės krašto, užimti visokias valstybės vietas.

5) Leisti raštininką ir teis-mo sekretorių rinkti patiems valstiečiams. J. A. (Is Vilniaus Žinių).

Is Rygos.

Balandžio 8 d. 8½ val. vakare, kai kurioms Gagensbergio gatvėms valkiojoji policistai ir kazokai, o suėlipu kiekvieną praeivį apjėiškojo. Radę pas ką nors kokį ginklą, tuoj vilko į cipe.

„Viln. Žin.“

Rygoj 24 d. Balandžio, pagal senąjį kalendorių, išpuola metinės sukaktuvės mūs spaudos leidimo Rusijoje. Abidvi Rygos lietuvių draugijai, „Kanklės“ ir „Šelpimosi dr.“, tai dienai gegė pašilinksinimo vakarą. Tam vakarui rengiamas perstatymas ant scenos su dainomis ir šokiais. Vaidis „Pa-baigtuvės“, dainuos abiejų draugijų chorai. Dėl įvairumo per šokius busiant įtaisyta „mėilės krasta“, t. y., busę pardnodami atviri laisčiai su valdžiais, kuriuos svečiai galės siuntinėti vieniis kitam.

„Šelpimosi draugija“ apverčia savo išteklį ant šelpimo nelaimės prispaustų savo sanarių. „Kanklės“ — ant paskutinio susirinkimo nusprendė įsteigti biblioteką, ku-tose galėtų naudotis netik draugijos sanariai, bet ir kiti Rygos lietuviai. Norėdama duoti progą naudotis knygomis ir menkai pasiturintiems, draugija: 1) ketina imti už skaitymą tikrai mažą užmokėstį, vos 10 kap. per mėnesį, ar 1 rublį per metus; 2) nereikalauja užstatų už paimtas skaitymui knygas. Bibliotekos įtaisymai „Kanklės“ skiria, kiek galėdamos, iš savo nedidelio dabartinio ištekliaus, tikisi siektie iš mūnų ir laukia gero pėlo iš mūnėto pašilinksinimo vakaro. P.

„Viln. Žin.“

Is Griskabudžio, Suv. gb.

Kovo 28 d. buvo čia valsčiaus sveiga. Valstiečiai išrinko 5 vyrus ir įgaliojo juos kalbėti už visų valsčių ir išreikti jų norus. Jie nusprendė prašyti, kad valstiečiams mokesčiai būtų mokami ne pavasarį, bet rudenį tik be nuosėdų; kad mokyklose pirmais metais mokintų vaikus vien tik lietuviai; kad visoki pranešimai ir kiti valstiečių reikalai būtų vedami lietuviška kalba.

Juska. „Viln. Žin.“

Is Prusų Lietuvos.

Tilžės „Nauja Lietuviška Ceitunga“ kalbina pasirūpin-ti, kad ant ateinančios amatų parodos būtų parengtas lietuviškas namas. Ant to reikia, kad lietuviai sudėtų apie 2000 Mrk.

Kaime Tabakuose, ukinin-kas Valaitis, kad motina nenorėjo jam duoti savo karvę už jo telyčią, iš piktumo nusinuodino.

Prusų Lietuvoj apsiereiskė liga sprando sustingimo. Buvo čia jau apsirigimai ir pasimirimai nuo tos ligos.

Atsišaukimas pašvestas Šiaulių darbininkams.

Draugai! Reikalai mūsų, darbininkų, priešingai reikalams fabrikantų kapitalistų. Mums rupi turėti trumpeis darbo diena, angėstėnė algą, sveikai įtaisytas dirbtuves ir fabrikus.... Fabrikanto interesai reikalauja versti mus dirbti kuo ilgiau, kuo pigiau, net ir blogai įtaisytose dirbtuvėse ir fabrikuose, kur darbininko sveikata kiekvienam ūkiesminksnų pavojuje. To reikalauja pelnas fabrikanto. Dirbsime ar Rygoje, ar Liepojuje, ar Panevėžyje, ar čia-pat Šiauliuose pas Frenkelius, Kabanus, Narokus, visur mes, darbininkai, turėsimės susitikti su fabrikantais, kaip su savo

Is Šiaulių, Kauno gub..

Balandžio 6 d. sustraikavo gimnazistai. Naktį iš Balandžio 3 į 4 d., nežinia kas išdaužė direktoriaus langus ir kelis sykius šovė. Direktorius, spėdamas, kad tai vieno mokinio darbas, prašalino jį iš gimnazijos. Ant rytojaus visi mokiniai susirinko į saloną ir pareikalavo, kad direktorius priimtų atgal nekaltai nukentėjusį mokinį. Kada gi direktorius nenorėjo jų reikalavimo išpildyti, visi mokiniai apleidė gimnaziją ir išvaikščiojo namon. Nežinia, kuo tas štraikas pasibaigs.

Bitinas.

„Vil. Žn.“

Už kiek degtinės kas met Šiauliuose parsiduoda.

Šiauliuose yra didysis degtinynas, arba teip vadinamoji monopolė, į kurią degtinė iš visų varytuvių, apie Šiaulius esančių, susivežia. Iš čia jau degtinę siunčia ir parduoda į kitas sankrovas arba vyvines, kaip pačiuose Šiauliuose, teip ir kituose Šiaulių aplinkės miesteliuose. 1904 m. iš Šiaulių didesės degtinės krautuvės paimta degtinės už 702164 r. 95 kp. Tokiu būdu, jei ir kituose pavietų miestuose Kauno gub. būtų tiek-pat degtinės išparduodama, kaip Šiauliuose, tai vienoj Kauno gub., kame 7 pav. miestai, per metus degtinės būtų išparduodama su viršum už puspenktio milijono rublių.

„Viln. Žin.“

Is Griskabudžio, Suv. gb.

Kovo 28 d. buvo čia valsčiaus sveiga. Valstiečiai išrinko 5 vyrus ir įgaliojo juos kalbėti už visų valsčių ir išreikti jų norus. Jie nusprendė prašyti, kad valstiečiams mokesčiai būtų mokami ne pavasarį, bet rudenį tik be nuosėdų; kad mokyklose pirmais metais mokintų vaikus vien tik lietuviai; kad visoki pranešimai ir kiti valstiečių reikalai būtų vedami lietuviška kalba.

Juska. „Viln. Žin.“

Is Prusų Lietuvos.

Tilžės „Nauja Lietuviška Ceitunga“ kalbina pasirūpin-ti, kad ant ateinančios amatų parodos būtų parengtas lietuviškas namas. Ant to reikia, kad lietuviai sudėtų apie 2000 Mrk.

Kaime Tabakuose, ukinin-kas Valaitis, kad motina nenorėjo jam duoti savo karvę už jo telyčią, iš piktumo nusinuodino.

Prusų Lietuvoj apsiereiskė liga sprando sustingimo. Buvo čia jau apsirigimai ir pasimirimai nuo tos ligos.

Atsišaukimas pašvestas Šiaulių darbininkams.

Draugai! Reikalai mūsų, darbininkų, priešingai reikalams fabrikantų kapitalistų. Mums rupi turėti trumpeis darbo diena, angėstėnė algą, sveikai įtaisytas dirbtuves ir fabrikus.... Fabrikanto interesai reikalauja versti mus dirbti kuo ilgiau, kuo pigiau, net ir blogai įtaisytose dirbtuvėse ir fabrikuose, kur darbininko sveikata kiekvienam ūkiesminksnų pavojuje. To reikalauja pelnas fabrikanto. Dirbsime ar Rygoje, ar Liepojuje, ar Panevėžyje, ar čia-pat Šiauliuose pas Frenkelius, Kabanus, Narokus, visur mes, darbininkai, turėsimės susitikti su fabrikantais, kaip su savo

priešais, kuriems tik rupi, kiek galima, labiau mus išsunkti, kiek galima daugiau iš mūsų pelno išgresti. Mes darbininkai visi, ir lietuviai, ir latviai, ir rusai, ir žydai — visi pagal vienodus savo interesus viena, o fabrikantai, pagal savo — kita klasią, kapitalistų. Kapitalistai-ponai mus visomet išsunkia. Kas jiems sukuria nesuskaitomus milijonus? Kas jiems rumus pastatė? Kas leidžia jiems, nieko neveikiant, pūliausiai gyventi? — Mes, darbininkai, ką visą amžių praeitį besipildami, galų-gale pliki, basi — nieko neturime. Kadangi mūsų interesai vienodi, kadangi mes dirbame šimtais, tukstančiais net ant vieno fabriko, todėl, kovodami už savo geresnį gyvenimą, mes turime eiti visi išvien. Mes, lietuviai, šioj kovoj tarime rankas paduoti ir lenkams ir rusams ir žydams darbininkams, nes mes, darbininkai, visi lygūs prieš fabrikantų-kapitalistų, mus, darbininkus, risa vienodi interesai, vienyja kovoje su fabrikantais — tas pats fabrikas, kur mes dirbame ir kur tampame išsielbti. Mūsų priešai ne žydai, ne rusai ar kiti, bet — fabrikantai; prieš fabrikantus mes, darbininkai, visų tautų, turime eiti išvien. Pats gyvenimas mus vienyja kovoj, iš vienybės vaisyti naudojames jau ir mes, šiaulių darbininkai, mes tik, ačiū savo vienybėi, išgavome visokius pagerinimus. Ką reiškia vienybė, mes darbininkai laikome pamatą — tik ji mums padės iškovoti 8-valandų darbo dieną, augstą užmokestį už darbą... Mūsų didžiausias ir rankis kovoj su fabrikantais — štraikas, kuomet darbininkai, apsvairstę savo padėjimą, savo reikalavimus, nuo fabrikantų, nustoja dirbti, idant tuo priversti fabrikantus išpildyti jų reikalavimus. Jei nutarta štraikuoti — ne vienas neturi tiesos dirbti, — kas dirba, tas ardytojas darbininkų vienybės, tas priešas darbininkų, tas išdavėjas darbininkų klaidos.

Mašinų fabrikų, štraikuojant, mes neturime tiesos lauzyti, daužyti — mes kovojame ne su mašinomis, bet su fabrikantais, mes rupinamės priversti fabrikantus nusileisti prieš mūsų reikalavimus ir juos išpildyti. Kumsčių, kurios lauzytų fabrikantų sukaulius, mes neturime vartoti — mūsų vienybė, lauzydama ponų interesus, daugiau nuveiks už kumėdais. Lauzymas mašinų, mušimas fabrikantų, žemina mus žmonių akys ir tik duoda progą policijai įsimaistyti į mus reikalus, o tas tik kludo mus kovoj. Štraikas tur būti ramus... Mums, darbininkams, reikalinga laisvė žodžio, spaudos, laisvė [kurimo visokių draugysčių ir susivienijimų, laisvė štraikuoti... Mums reikalinga politiška laisvė; be jos mes negalime kovoti su fabrikantais, be jos mus drįsta skriausti kiekvienas čiauninkpalaiškas, ant kurio mes negalime skysties, kiekvienas uridiuinas, gora-dovas mus gali nutempti į „uostą“ ir ten žveršikai primušti. Caro valdžia viską, be ko mes negalime apsieiti, savo įstatymuose yra mums užgynus. Ji užgina mums tvirtiesi ir draugystes, vienyti, rinktiesi, idant apsvairstinėti savo padėjimą, jos cenzūra neleidžia išdavinėti knygų ir laikraščių, kur būtų aiškinauti darbininkams jų reikalavimai. Ji nori, idant darbininkai būtų tamsumo rūdus naktis ir nepažintų savo interesus, ji neleidžia darbininkams pagerinti savo padėjimą. Pati ji tik tada žada pagerinti darbininkų gyvenimą, sutrumpinti darbo dieną, ir t.t., kada patį darbininkai pradeda judėti. Darbininkai patys, tik patys gali pagerinti savo padėjimą, o ne kas kitas, ir juo

labiau ne caro valdžia. Priešais mus valdžios — purvinas melas, mes negalime jai tikėti.

Caro valdžia kovoj su mumis vartoja kuo bauriausius įrankius. Ji ant mūsų reikalavimo geresnio gyvenimo, atsako kulkomis, durtuvais, drutgaliais kareivių šaudyklų, nagalkomis žvergių kazokų, kalėjimais, ištreimimais į Sibirą, vilkduobėmis, lazdomis kiemsargių šnipų, ji nesigaili net stverties už rykščių, kurios, neatskirdamos vyrų nuo moterų, švytuoja ore rankose caro budelių, raudo nuodamos nuo pralieto nelaimingųjų kraujo. Ir kasmet caro valdžia neužmiršta visai pasauliui parodyti caro žemą budelio prigimimą, kasmet ji moudosi ir braido kraujuose savo pavaldinių, kurie užsigėdė žmoniško gyvenimo. Štai, ką tik prasi-dėjo 1905 m., o caro valdžia paspėjo atsizymėti labiau negu kada nors savo budelio darbuose. Trumpam laike ji tiek pralėjo nekaltų žmonių kraują, kad jo užteko nudažyti sniegui Varšvos, Liepojos, Maskvos, Baku gatvių. Pačiam sostapiuje, Peterburge, tukstančiai lavonai ir sužeistų darbininkų, jų moterų ir vaikų apieautė piktadėjo caro-krugerio Mikalojaus II troną. Tukstančių vargšų mūsų brolių-darbininkų žuvo nuo caro valdžios rankos. Draugai! Ko gero mums laukti nuo caro valdžios! Ko laukti nuo caro, kuris 19 d. sausio įdriso gero mums laukti nuo caro valdžios! Ko laukti nuo caro, kuris 19 d. sausio įdriso gero mums laukti nuo caro valdžios! Ko laukti nuo caro, kuris 19 d. sausio įdriso gero mums laukti nuo caro valdžios!

Mašinų fabrikų, štraikuojant, mes neturime tiesos lauzyti, daužyti — mes kovojame ne su mašinomis, bet su fabrikantais, mes rupinamės priversti fabrikantus nusileisti prieš mūsų reikalavimus ir juos išpildyti. Kumsčių, kurios lauzytų fabrikantų sukaulius, mes neturime vartoti — mūsų vienybė, lauzydama ponų interesus, daugiau nuveiks už kumėdais. Lauzymas mašinų, mušimas fabrikantų, žemina mus žmonių akys ir tik duoda progą policijai įsimaistyti į mus reikalus, o tas tik kludo mus kovoj. Štraikas tur būti ramus... Mums, darbininkams, reikalinga laisvė žodžio, spaudos, laisvė [kurimo visokių draugysčių ir susivienijimų, laisvė štraikuoti... Mums reikalinga politiška laisvė; be jos mes negalime kovoti su fabrikantais, be jos mus drįsta skriausti kiekvienas čiauninkpalaiškas, ant kurio mes negalime skysties, kiekvienas uridiuinas, gora-dovas mus gali nutempti į „uostą“ ir ten žveršikai primušti. Caro valdžia viską, be ko mes negalime apsieiti, savo įstatymuose yra mums užgynus. Ji užgina mums tvirtiesi ir draugystes, vienyti, rinktiesi, idant apsvairstinėti savo padėjimą, jos cenzūra neleidžia išdavinėti knygų ir laikraščių, kur būtų aiškinauti darbininkams jų reikalavimai. Ji nori, idant darbininkai būtų tamsumo rūdus naktis ir nepažintų savo interesus, ji neleidžia darbininkams pagerinti savo padėjimą. Pati ji tik tada žada pagerinti darbininkų gyvenimą, sutrumpinti darbo dieną, ir t.t., kada patį darbininkai pradeda judėti. Darbininkai patys, tik patys gali pagerinti savo padėjimą, o ne kas kitas, ir juo

labiau ne caro valdžia. Priešais mus valdžios — purvinas melas, mes negalime jai tikėti.

Caro valdžia kovoj su mumis vartoja kuo bauriausius įrankius. Ji ant mūsų reikalavimo geresnio gyvenimo, atsako kulkomis, durtuvais, drutgaliais kareivių šaudyklų, nagalkomis žvergių kazokų, kalėjimais, ištreimimais į Sibirą, vilkduobėmis, lazdomis kiemsargių šnipų, ji nesigaili net stverties už rykščių, kurios, neatskirdamos vyrų nuo moterų, švytuoja ore rankose caro budelių, raudo nuodamos nuo pralieto nelaimingųjų kraujo. Ir kasmet caro valdžia neužmiršta visai pasauliui parodyti caro žemą budelio prigimimą, kasmet ji moudosi ir braido kraujuose savo pavaldinių, kurie užsigėdė žmoniško gyvenimo. Štai, ką tik prasi-dėjo 1905 m., o caro valdžia paspėjo atsizymėti labiau negu kada nors savo budelio darbuose. Trumpam laike ji tiek pralėjo nekaltų žmonių kraują, kad jo užteko nudažyti sniegui Varšvos, Liepojos, Maskvos, Baku gatvių. Pačiam sostapiuje, Peterburge, tukstančiai lavonai ir sužeistų darbininkų, jų moterų ir vaikų apieautė piktadėjo caro-krugerio Mikalojaus II troną. Tukstančių vargšų mūsų brolių-darbininkų žuvo nuo caro valdžios rankos. Draugai! Ko gero mums laukti nuo caro valdžios! Ko laukti nuo caro, kuris 19 d. sausio įdriso gero mums laukti nuo caro valdžios! Ko laukti nuo caro, kuris 19 d. sausio įdriso gero mums laukti nuo caro valdžios!

Mašinų fabrikų, štraikuojant, mes neturime tiesos lauzyti, daužyti — mes kovojame ne su mašinomis, bet su fabrikantais, mes rupinamės priversti fabrikantus nusileisti prieš mūsų reikalavimus ir juos išpildyti. Kumsčių, kurios lauzytų fabrikantų sukaulius, mes neturime vartoti — mūsų vienybė, lauzydama ponų interesus, daugiau nuveiks už kumėdais. Lauzymas mašinų, mušimas fabrikantų, žemina mus žmonių akys ir tik duoda progą policijai įsimaistyti į mus reikalus, o tas tik kludo mus kovoj. Štraikas tur būti ramus... Mums, darbininkams, reikalinga laisvė žodžio, spaudos, laisvė [kurimo visokių draugysčių ir susivienijimų, laisvė štraikuoti... Mums reikalinga politiška laisvė; be jos mes negalime kovoti su fabrikantais, be jos mus drįsta skriausti kiekvienas čiauninkpalaiškas, ant kurio mes negalime skysties, kiekvienas uridiuinas, gora-dovas mus gali nutempti į „uostą“ ir ten žveršikai primušti. Caro valdžia viską, be ko mes negalime apsieiti, savo įstatymuose yra mums užgynus. Ji užgina mums tvirtiesi ir draugystes, vienyti, rinktiesi, idant apsvairstinėti savo padėjimą, jos cenzūra neleidžia išdavinėti knygų ir laikraščių, kur būtų aiškinauti darbininkams jų reikalavimai. Ji nori, idant darbininkai būtų tamsumo rūdus naktis ir nepažintų savo interesus, ji neleidžia darbininkams pagerinti savo padėjimą. Pati ji tik tada žada pagerinti darbininkų gyvenimą, sutrumpinti darbo dieną, ir t.t., kada patį darbininkai pradeda judėti. Darbininkai patys, tik patys gali pagerinti savo padėjimą, o ne kas kitas, ir juo

labiau ne caro valdžia. Priešais mus valdžios — purvinas melas, mes negalime jai tikėti.

Caro valdžia kovoj su mumis vartoja kuo bauriausius įrankius. Ji ant mūsų reikalavimo geresnio gyvenimo, atsako kulkomis, durtuvais, drutgaliais kareivių šaudyklų, nagalkomis žvergių kazokų, kalėjimais, ištreimimais į Sibirą, vilkduobėmis, lazdomis kiemsargių šnipų, ji nesigaili net stverties už rykščių, kurios, neatskirdamos vyrų nuo moterų, švytuoja ore rankose caro budelių, raudo nuodamos nuo pralieto nelaimingųjų kraujo. Ir kasmet caro valdžia neužmiršta visai pasauliui parodyti caro žemą budelio prigimimą, kasmet ji moudosi ir braido kraujuose savo pavaldinių, kurie užsigėdė žmoniško gyvenimo. Štai, ką tik prasi-dėjo 1905 m., o caro valdžia paspėjo atsizymėti labiau negu kada nors savo budelio darbuose. Trumpam laike ji tiek pralėjo nekaltų žmonių kraują, kad jo užteko nudažyti sniegui Varšvos, Liepojos, Maskvos, Baku gatvių. Pačiam sostapiuje, Peterburge, tukstančiai lavonai ir sužeistų darbininkų, jų moterų ir vaikų apieautė piktadėjo caro-krugerio Mikalojaus II troną. Tukstančių vargšų mūsų brolių-darbininkų žuvo nuo caro valdžios rankos. Draugai! Ko gero mums laukti nuo caro valdžios! Ko laukti nuo caro, kuris 19 d. sausio įdriso gero mums laukti nuo caro valdžios! Ko laukti nuo caro, kuris 19 d. sausio įdriso gero mums laukti nuo caro valdžios!

Mašinų fabrikų, štraikuojant, mes neturime tiesos lauzyti, daužyti — mes kovojame ne su mašinomis, bet su fabrikantais, mes rupinamės priversti fabrikantus nusileisti prieš mūsų reikalavimus ir juos išpildyti. Kumsčių, kurios lauzytų fabrikantų sukaulius, mes neturime vartoti — mūsų vienybė, lauzydama ponų interesus, daugiau nuveiks už kumėdais. Lauzymas mašinų, mušimas fabrikantų, žemina mus žmonių akys ir tik duoda progą policijai įsimaistyti į mus reikalus, o tas tik kludo mus kovoj. Štraikas tur būti ramus... Mums, darbininkams, reikalinga laisvė žodžio, spaudos, laisvė [kurimo visokių draugysčių ir susivienijimų, laisvė štraikuoti... Mums reikalinga politiška laisvė; be jos mes negalime kovoti su fabrikantais, be jos mus drįsta skriausti kiekvienas čiauninkpalaiškas, ant kurio mes negalime skysties, kiekvienas uridiuinas, gora-dovas mus gali nutempti į „uostą“ ir ten žveršikai primušti. Caro valdžia viską, be ko mes negalime apsieiti, savo įstatymuose yra mums užgynus. Ji užgina mums tvirtiesi ir draugystes, vienyti, rinktiesi, idant apsvairstinėti savo padėjimą, jos cenzūra neleidžia išdavinėti knygų ir laikraščių, kur būtų aiškinauti darbininkams jų reikalavimai. Ji nori, idant darbininkai būtų tamsumo rūdus naktis ir nepažintų savo interesus, ji neleidžia darbininkams pagerinti savo padėjimą. Pati ji tik tada žada pagerinti darbininkų gyvenimą, sutrumpinti darbo dieną, ir t.t., kada patį darbininkai pradeda judėti. Darbininkai patys, tik patys gali pagerinti savo padėjimą, o ne kas kitas, ir juo

labiau ne caro valdžia. Priešais mus valdžios — purvinas melas, mes negalime jai tikėti.

Caro valdžia kovoj su mumis vartoja kuo bauriausius įrankius. Ji ant mūsų reikalavimo geresnio gyvenimo, atsako kulkomis, durtuvais, drutgaliais kareivių šaudyklų, nagalkomis žvergių kazokų, kalėjimais, ištreimimais į Sibirą, vilkduobėmis, lazdomis kiemsargių šnipų, ji nesigaili net stverties už rykščių, kurios, neatskirdamos vyrų nuo moterų, švytuoja ore rankose caro budelių, raudo nuodamos nuo pralieto nelaimingųjų kraujo. Ir kasmet caro valdžia neužmiršta visai pasauliui parodyti caro žemą budelio prigimimą, kasmet ji moudosi ir braido kraujuose savo pavaldinių, kurie užsigėdė žmoniško gyvenimo. Štai, ką tik prasi-dėjo 1905 m., o caro valdžia paspėjo atsizymėti labiau negu kada nors savo budelio darbuose. Trumpam laike ji tiek pralėjo nekaltų žmonių kraują, kad jo užteko nudažyti sniegui Varšvos, Liepojos, Maskvos, Baku gatvių. Pačiam sostapiuje, Peterburge, tukstančiai lavonai ir sužeistų darbininkų, jų moterų ir vaikų apieautė piktadėjo caro-krugerio Mikalojaus II troną. Tukstančių vargšų mūsų brolių-darbininkų žuvo nuo caro valdžios rankos. Draugai! Ko gero mums laukti nuo caro valdžios! Ko laukti nuo caro, kuris 19 d. sausio įdriso gero mums laukti nuo caro valdžios! Ko laukti nuo caro, kuris 19 d. sausio įdriso gero mums laukti nuo caro valdžios!

Mašinų fabrikų, štraikuojant, mes neturime tiesos lauzyti, daužyti — mes kovojame ne su mašinomis, bet su fabrikantais, mes rupinamės priversti fabrikantus nusileisti prieš mūsų reikalavimus ir juos išpildyti. Kumsčių, kurios lauzytų fabrikantų sukaulius, mes neturime vartoti — mūsų vienybė, lauzydama ponų interesus, daugiau nuveiks už kumėdais. Lauzymas mašinų, mušimas fabrikantų, žemina mus žmonių akys ir tik duoda progą policijai įsimaistyti į mus reikalus, o tas tik kludo mus kovoj. Štraikas tur būti ramus... Mums, darbininkams, reikalinga laisvė žodžio, spaudos, laisvė [kurimo visokių draugysčių ir susivienijimų, laisvė štraikuoti... Mums reikalinga politiška laisvė; be jos mes negalime kovoti su fabrikantais, be jos mus drįsta skriausti kiekvienas čiauninkpalaiškas, ant kurio mes negalime skysties, kiekvienas uridiuinas, gora-dovas mus gali nutempti į „uostą“ ir ten žveršikai primušti. Caro valdžia viską, be ko mes negalime apsieiti, savo įstatymuose yra mums užgynus. Ji užgina mums tvirtiesi ir draugystes, vienyti, rinktiesi, idant apsvairstinėti savo padėjimą, jos cenzūra neleidžia išdavinėti knygų ir laikraščių, kur būtų aiškinauti darbininkams jų reikalavimai. Ji nori, idant darbininkai būtų tamsumo rūdus naktis ir nepažintų savo interesus, ji neleidžia darbininkams pagerinti savo padėjimą. Pati ji tik tada žada pagerinti darbininkų gyvenimą, sutrumpinti darbo dieną, ir t.t., kada patį darbininkai pradeda judėti. Darbininkai patys, tik patys gali pagerinti savo padėjimą, o ne kas kitas, ir juo

labiau ne caro valdžia. Priešais mus valdžios — purvinas melas, mes negalime jai tikėti.

Caro valdžia kovoj su mumis vartoja kuo bauriausius įrankius. Ji ant mūsų reikalavimo geresnio gyvenimo, atsako kulkomis, durtuvais, drutgaliais kareivių šaudyklų, nagalkomis žvergių kazokų, kalėjimais, ištreimimais į Sibirą, vilkduobėmis, lazdomis kiemsargių šnipų, ji nesigaili net stverties už rykščių, kurios, neatskirdamos vyrų nuo moterų, švytuoja ore rankose caro budelių, raudo nuodamos nuo pralieto nelaimingųjų kraujo. Ir kasmet caro valdžia neužmiršta visai pasauliui parodyti caro žemą budelio prigimimą, kasmet ji moudosi ir braido kraujuose savo pavaldinių, kurie užsigėdė žmoniško gyvenimo. Štai, ką tik prasi-dėjo 1905 m., o caro valdžia paspėjo atsizymėti labiau negu kada nors savo budelio darbuose. Trumpam laike ji tiek pralėjo nekaltų žmonių kraują, kad jo užteko nudažyti sniegui Varšvos, Liepojos, Maskvos, Baku gatvių. Pačiam sostapiuje, Peterburge, tukstančiai lavonai ir sužeistų darbininkų, jų moterų ir vaikų apieautė piktadėjo caro-krugerio Mikalojaus II troną. Tukstančių vargšų mūsų brolių-darbininkų žuvo nuo caro valdžios rankos. Draugai! Ko gero mums laukti nuo caro valdžios! Ko laukti nuo caro, kuris 19 d. sausio įdriso gero mums laukti nuo caro valdžios! Ko laukti nuo caro, kuris 19 d. sausio įdriso gero mums laukti nuo caro valdžios!

Mašinų fabrikų, štraikuojant, mes neturime tiesos lauzyti, daužyti — mes kovojame ne su mašinomis, bet su fabrikantais, mes rupinamės priversti fabrikantus nusileisti prieš mūsų reikalavimus ir juos išpildyti. Kumsčių, kurios lauzytų fabrikantų sukaulius, mes neturime vartoti — mūsų vienybė, lauzydama ponų interesus, daugiau nuveiks už kumėdais. Lauzymas mašinų, mušimas fabrikantų, žemina mus žmonių akys ir tik duoda progą policijai įsimaistyti į mus reikalus, o tas tik kludo mus kovoj. Štraikas tur būti ramus... Mums, darbininkams, reikalinga laisvė žodžio, spaudos, laisvė [kurimo visokių draugysčių ir susivienijimų, laisvė štraikuoti... Mums reikalinga politiška laisvė; be jos mes negalime kovoti su fabrikantais, be jos mus drįsta skriausti kiekvienas čiauninkpalaiškas, ant kurio mes negalime skysties, kiekvienas uridiuinas, gora-dovas mus gali nutempti į „uostą“ ir ten žveršikai primušti. Caro valdžia viską, be ko mes negalime apsieiti, savo įstatymuose yra mums užgynus. Ji užgina mums tvirtiesi ir draugystes, vienyti, rinktiesi, idant apsvairstinėti savo padėjimą, jos cenzūra neleidžia išdavinėti knygų ir laikraščių, kur būtų aiškinauti darbininkams jų reikalavimai. Ji nori, idant darbininkai būtų tamsumo rūdus naktis ir nepažintų savo interesus, ji neleidžia darbininkams pagerinti savo padėjimą. Pati ji tik tada žada pagerinti darbininkų gyvenimą, sutrumpinti darbo dieną, ir t.t., kada patį darbininkai pradeda judėti. Darbininkai patys, tik patys gali pagerinti savo padėjimą, o ne kas kitas, ir juo

labiau ne caro valdžia. Priešais mus valdžios — purvinas melas, mes negalime jai tikėti.

Caro valdžia kovoj su mumis vartoja kuo bauriausius įrankius. Ji ant mūsų reikalavimo geresnio gyvenimo, atsako kulkomis, durtuvais, drutgaliais kareivių šaudyklų, nagalkomis žvergių kazokų, kalėjimais, ištreimimais į Sibirą, vilkduobėmis, lazdomis kiemsargių šnipų, ji nesigaili net stverties už rykščių, kurios, neatskirdamos vyrų nuo moterų, švytuoja ore rankose caro budelių, raudo nuodamos nuo pralieto nelaimingųjų kraujo. Ir kasmet caro valdžia neužmiršta visai pasauliui parodyti caro žemą budelio prigimimą, kasmet ji moudosi ir braido kraujuose savo pavaldinių, kurie užsigėdė žmoniško gyvenimo. Štai, ką tik prasi-dėjo 1905 m., o caro valdžia paspėjo atsizymėti labiau negu kada nors savo budelio darbuose. Trumpam laike ji tiek pralėjo nekaltų žmonių kraują, kad jo užteko nudažyti sniegui Varšvos, Liepojos, Maskvos, Baku gatvių. Pačiam sostapiuje, Peterburge, tukstančiai lavonai ir sužeistų darbininkų, jų moterų ir vaikų apieautė piktadėjo caro-krugerio Mikalojaus II troną. Tukstančių vargšų mūsų brolių-darbininkų žuvo nuo caro valdžios rankos. Draugai! Ko gero mums laukti nuo caro valdžios! Ko laukti nuo caro, kuris 19 d. sausio įdriso gero mums laukti nuo caro valdžios! Ko laukti nuo caro, kuris 19 d. sausio įdriso gero mums laukti nuo caro valdžios!

Mašinų fabrikų, štraikuojant, mes neturime tiesos lauzyti, daužyti — mes kovojame ne su mašinomis, bet su fabrikantais, mes rupinamės priversti fabrikantus nusileisti prieš mūsų reikalavimus ir juos išpildyti. Kumsčių, kurios lauzytų fabrikantų sukaulius, mes neturime vartoti — mūsų vienybė, lauzydama ponų interesus, daugiau nuveiks už kumėdais. Lauzymas mašinų, mušimas fabrikantų, žemina mus žmonių akys ir tik duoda progą policijai įsimaistyti į mus reikalus, o tas tik kludo mus kovoj. Štraikas tur būti ramus... Mums, darbininkams, reikalinga laisvė žodžio, spaudos, laisvė [kurimo visokių draugysčių ir susivienijimų, laisvė štraikuoti... Mums reikalinga politiška laisvė; be jos mes negalime kovoti su fabrikantais, be jos mus drįsta skriausti kiekvienas čiauninkpalaiškas, ant kurio mes negalime skysties, kiekvienas uridiuinas, gora-dovas mus gali nutempti į „uostą“ ir ten žveršikai primušti. Caro valdžia viską, be ko mes negalime apsieiti, savo įstatymuose yra mums užgynus. Ji užgina mums tvirtiesi ir draugystes, vienyti, rinktiesi, idant apsvairstinėti savo padėjimą, jos cenzūra neleidžia išdavinėti knygų ir laikraščių, kur būtų aiškinauti darbininkams jų reikalavimai. Ji nori, idant darbininkai būtų tamsumo rūdus naktis ir nepažintų savo interesus, ji neleidžia darbininkams pagerinti savo padėjimą. Pati ji tik tada žada pagerinti darbininkų gyvenimą, sutrumpinti darbo dieną, ir t.t., kada patį darbininkai pradeda judėti. Darbininkai patys, tik patys gali pagerinti savo padėjimą, o ne kas kitas, ir juo

labiau ne caro valdžia. Priešais mus valdžios — purvinas melas, mes negalime jai tikėti.

Caro valdžia kovoj su mumis vartoja kuo bauriausius įrankius. Ji ant mūsų reikalavimo geresnio gyvenimo, atsako kulkomis, durtuvais, drutgaliais kareivių šaudyklų, nagalkomis žvergių kazokų, kalėjimais, ištreimimais į Sibirą, vilkduobėmis, lazdomis kiemsargių šnipų, ji nesigaili net stverties už rykščių, kurios, neatskirdamos vyrų nuo moterų, švytuoja ore rankose caro budelių, raudo nuodamos nuo pralieto nelaimingųjų kraujo. Ir kasmet caro valdžia neužmiršta visai pasauliui parodyti caro žemą budelio prigimimą, kasmet ji moudosi ir braido kraujuose savo pavaldinių, kurie užsigėdė žmoniško gyvenimo. Štai, ką tik prasi-dėjo 1905 m., o caro valdžia paspėjo atsizymėti labiau negu kada nors savo budelio darbuose. Trumpam laike ji tiek pralėjo nekaltų žmonių kraują, kad jo užteko nudažyti sniegui Varšvos, Liepojos, Maskvos, Baku gatvių. Pačiam sostapiuje, Peterburge, tukstančiai lavonai ir sužeistų darbininkų, jų moterų ir vaikų apieautė piktadėjo caro-krugerio Mikalojaus II troną. Tukstančių vargšų mūsų brolių-darbininkų žuvo nuo caro valdžios rankos. Draugai! Ko gero mums laukti nuo caro valdžios! Ko laukti nuo caro, kuris 19 d. sausio įdriso gero mums laukti nuo caro valdžios! Ko laukti nuo caro, kuris 19 d. sausio įdriso gero mums laukti nuo caro valdžios!

Mašinų fabrikų, štraikuojant, mes neturime tiesos lauzyti, daužyti — mes kovojame ne su mašinomis, bet su fabrikantais, mes rupinamės priversti fabrikantus nusileisti prieš mūsų reikalavimus ir juos išpildyti. Kumsčių, kurios lauzytų fabrikantų sukaulius, mes neturime vartoti — mūsų vienybė, lauzydama ponų interesus, daugiau nuveiks už kumėdais. Lauzymas mašinų, mušimas fabrikantų, žemina mus žmonių akys ir tik duoda progą policijai įsimaistyti į mus reikalus, o tas tik kludo mus kovoj. Štraikas tur būti ramus... Mums, darbininkams, reikalinga laisvė žodžio, spaudos, laisvė [kurimo visokių draugysčių ir susivienijimų, laisvė štraikuoti... Mums reikalinga politiška laisvė; be jos mes negalime kovoti su fabrikantais, be jos mus drįsta skriausti kiekvienas čiauninkpalaiškas, ant kurio mes negalime skysties, kiekvienas uridiuinas, gora-dovas mus gali nutempti į „uostą“ ir ten žveršikai primušti. Caro valdžia viską, be ko mes negalime apsieiti, savo įstatymuose yra mums užgynus. Ji užgina mums tvirtiesi ir draugystes, vienyti, rinktiesi, idant apsvairstinėti savo padėjimą, jos cenzūra neleidžia išdavinėti knygų ir laikraščių, kur būtų aiškinauti darbininkams jų reikalavimai. Ji nori, idant darbininkai būtų tamsumo rūdus naktis ir nepažintų savo interesus, ji neleidžia darbininkams pagerinti savo padėjimą. Pati ji tik tada žada pagerinti darbininkų gyvenimą, sutrumpinti darbo dieną, ir t.t., kada patį darbininkai pradeda judėti. Darbininkai patys, tik patys gali pagerinti savo padėjimą, o ne kas kitas, ir juo

labiau ne caro valdžia. Priešais mus valdžios — purvinas melas, mes negalime jai tikėti.

žadėjo padaryti perdėtinio cieciorus muzikantų. Na ir vos mokanti rašyti, tikėdami tapti ministrais, nešė prigavėjai sunkiai uždribus pinigų į jos tikrai puišką įrengtą gyvenimą, kuriame buvo įrengtas net cieciorus sostas, stovėjo teatrų drabužiuose gvardijos kareiviai su ginklais. Tuom savo puikumu ir viliojo jį pinigų nuo norinčių gauti augstus urėdus vargšų.

Prigero.
LOUISVILLE, KY. Netoli nuo čia, mažam upeliui, rado prigėrusias merginas, seseris Edna ir Irene Bortoff iš Goshen, Ky. Mat laike smarkus lytaus, kada upelis labai buvo užtvėnas, jos stengėsi pervaziuoti. Smarkus viengov vandens tekėjimas pagriebė bugi, jį apverė; abidvi nemokančios plaukti merginos supuolė į vandens ir prigėrė.

Ledai.
INDIANAPOLIS, IND. 11 d. gegužio šite Indianoj siautė smarki audra su ledais. Ledai ant didelių plotų išmūšė jaus laukuose. Perkunas užmušė keletą žmonių. Logosporie ledai primušė vieną žmogų, o Elkharte užmušė daug naminių gyvulių.

Explozijos.
BUTTE, MONT. Carra kastynėse atsitiko baisi dinamito eksplozija, kurios 7 darbininkai liko ant vietos užmušti, o vienas mirtinai sužeistas.

LITCHFIELD, ILL. Ant lokomotyvo tavorinio traukio Wabash geležinkelio explodavo garinis katilas. Explozijos mašinistas liko užmuštas, o pečkūrys ir vagonų stabdėjas mirtinai sužeisti.

POINT BREEZE, PA. Explodavo čia gazo rezervoaras United States Importment Co. Explozijos 2 darbininkai liko užmušti, o 6 truktas, kurie, kaip mena, liko teipgi užmušti.

Galsrai.
UTICA, N. Y. 10 d. gegužio šite mieste siautė gaisras, kuris į porą valandų pridirbo blėdies ant pusės milijono doliarų.

JACKSON, MAS. Išdė 9 d. gegužio vidury miestelio Flora. Bledj gaisro padarytą skaito ant \$250000.

EVANSVILLE, IND. Sudėję čia miltų malūnai ant kertės Main ir Michigan st. Bledj gaisro padarytą skaito ant 150000 dol.

Netalims ant geležinkelio.
HARRISBURG, PA. Netoli nuo čia, ant Pennsylvania geležinkelio, susimūšė pasazieriniai traukai su tavoriniu. Du vagonai tavorinio traukio buvo dinomito prikrauti. Dinamitas explodavo ir abudu traukiai liko sudraskyti, o pasazieriai grūvėsi užsigėdė. Mažiausiai prie 50 ypatų liko užmuštų, o 100 tapo sužeistų.

Vetros.
SNYDER, OKLA. 10 d. gegužio, naktį, šitos aplinkinės siautė bausis tornado (vėtra), kurio miestelis su visu liko išgrautas. Mena, kad prie to mažiausiai 500 žmonių pražuvo.

MURQUETTE, KAS. 9 d. gegužio šite miestely atnėkė bausis sukurys; laimė dar, kad jis traukė siaurą, tik 100 ypatų turinčia juosta, bet ant savo kelio viską išgriovė. Gyventojai ramiai miegojo, kada užkilo sukurys ir daug jų pražuvo po grūvėsiomis sugriautų namų. Iki šiol iš po grūvėsių ištraukė 24 negyvėlius ir 35 sunkiai sužeistus, bet mena, kad sukurio aukų yra daugiau, ypač kad jis siautė ir aplinkinės miestelis.

ARMORE, IND. TER. 14 d. gegužio šitos aplinkinės siautė smarki audra ir vėtra. Vėjas su grūvėsiomis diktai triobų. Po triobų grūvėsiomis pražuvo ir tulas žmonių skaitlius.

Isz darbo lauko.

LEVINGTON, ILL. Su klausymu apie darbus čia šį gavau net 153 laiškus. Vieta ta dar nauja. Nuo stacijos Linon tiktas kaštuoja 75c. priviatuoti Big Ford geležinkelio. Dirba per dieną ir per naktį. Ant boardo ir yra kur buti, nes čia yra jau lietuviai. Mokantis darbą ir angliskai susižinokti, pigulintis į unija, į kelias dienas gali gaut darbą. Už darbą moka čia krovėjams po 38½ nuo tonos, o dirbantiems prie mašinų po 8c. nuo tonos; gazo nėra, nes kasty-nės dar naujos.

ČICAGO, ILL. Štraikas vežėjų didelių pardaviniųčių ir expreso kompanijų dar nepasibaigė. Vežėjų organizacijos bando sušaukti mitingą visų miesto vežėjų ir prašyti jų pritarimo. Gal to pabūgs pralobę pardaviniųčių savininkai ir pradės tarybas su štraikuojančiais.

ČICAGO, ILL. Pavojuis štraiko ledo išvažiotų išnyko. Darbininkai reikalavo pakelti jų algas

ant 10 dol. ant mėnesio, bet ant galo sutiko nesutikimus atiduoti ant išriškio santaikios sūdo, kuris prikabalėjo darbininkus priimti iki šioliskais išlygas.

INDIANAPOLIS, IND. Atsibuvo čia konvencija Amerikos geležinkelinių nustatytų. Ant konvencijos nuo visų Amerikos geležinkelinių suvažiavo su viršum 250 delegatų.

YOUNGSTOWN, OH. Carnegie Steel Co. rengiasi padidinti čia nykščias savo dirbtuves ir priimti 3000 naujų darbininkų.

CHICAGO, ILL. Dirbtuvės National Parlor Furniture Co. likosi uždarytos dėl štraikų vežėjų. Per tai 150 darbininkų neteko darbo.

ISZ

Lietuvizku dirvu.

Svarbus klausymas.

Mūsų laikraščiuose galima rasti pakeltus visokius klausimus, bet apie svarbiausią klausimą, klausimą mūsų tautiškų mokyklų nieks neprimena. Jeigu to klausymo ne galima išsivystyti, tai mes mokame ar nenorime naudotis iš laisvės Amerikoje. Vietoj darbuotojų ant pagerinimo tautos buvio, mes stengiamės viens kitą niekinti, kovojame pats tarp savęs. Liudnas tai apsiirškimas. Kas iš tokio mus darbo gali išeiti? Lietuvių yra čia diktas burelis, o ką mes svarbaus nuveikėme ant mūsų tautos labo čia Amerikoje, kur valdžios darbuotojai ant savo labo mums ne draudžia? Kitos tautos, net visų niekinami lenkai, turi ne tik pradinės, bet ir aughtesnes mokyklas, mes gi ne tik nieko panašaus ne turime, bet ne nepradame rupintis apie parengimą ko nors panašaus. Ar mes to ne įstengiami suprasti, kad tada tik mes veiksime vienybėje, kada jos svarbą suprasime, taigi kada tarp mūsų pakils apsigėdėjimas, kada mokėsime atskirti gerą nuo blogo ir išmokime prie gero vedančių klausyti, o ne niekinti ir kolioti juos, kaip darome dabar. Bet kur galime išmokyti, ko mums trūk

